

Ἡ Λύρα ἢ Λεσβία

Τοῦ ΣΤΡΑΤΗ ΜΥΡΙΒΗΛΗ

Εἶμαι μιὰ λύρα ἀρχαία
μὲ τέλια νέα καὶ γερά.
Οἱ κόρδες μου
εἶναι ἀπ' τὴν κόμη τὴ χρυσή
κι ἀπὸ τὴ μαύρη κόμη
τῶν δυνατῶν παλληκαριῶν
καὶ τῶν παρθένων ποὺ λυώνουν ἀπ' ἀγάπη.

Εἶμαι μιὰ λύρα ἀρχαία
μὲ τέλια νέα καὶ γερά.
Ἐψώστε με λοιπὸν πρὸς τὸν Ἥλιο!

Οἱ κόρδες μου κλωστὲς εἶναι ἀπὸ φῶς
καὶ τὰ καντίνια μου
καθάρια εἶναι χρυσάφι ἀπ' τὸ φεγγάρι
στὸν ἥλιο καὶ στὸν ἀμόλυτον ἀγέρα!
Οἱ ἀρμονίες μου φωλιάζουνε πυκνές
μὲς στοῦ χελώνιου μου τὴ γούθα,
πυκνές σὰ σμάρι ἀγριοπερίστερα,
ποὺ κλαῖν γιὰ γιὰ τὴ χαρὰ τῆς Λευτεριᾶς.
Ἐψώστε με λοιπὸν κατάματα στὸν ἥλιο.

Κρυφὰ μὲς στὶς γωνιὲς τοῦ ἀντηχείου μου
φυλάγω τὰ ὑπερκόσμια ρίγητα
ποὺ μ' ἔκαναν νὰ τρέμω καὶ νὰ τραγουδῶ
σφιχτὰ κλεισμένη στῆς Σαπφῶς
τὸ στήθος, τοῦ Ἀλκαίου καὶ τῆς Ἑριννας.
Εἶμαι ἢ Ἀρμονία ἐγὼ
ποὺ δένω μὲ τῆς Τέχνης τὰ κλωνιά,
ποὺ δένω μὲ τῆς Μούσας τὸ χρυσόγνεμα
τὶς Ἐποχὲς καὶ τῶν Καιρῶν τ' ἀνθομηνύματα.
Ἡ λύρα, ἢ λύρα, ἢ λύρα ἢ Λεσβία!

Χρόνια ἔκλαψα θουθὰ κρυμμένη
μὲς στὰ ὀχτρικὰ ἀτσαλόφυλλα.

Βγάλτε με πάλι όλόρθη πρὸς τὸ φῶς,
 ὕψωστε με στὸν ἥλιο καὶ στὸν οὐρανό!
 Τρέμουν οἱ κόρδες μου, κλωνιὰ
 γιομάτα ἀπὸ πουλιὰ κι ἀηδόνια ἀμέτρητα,
 τραγούδια πὸ κανεὶς δὲν τὰ κελαΐδηξε.
 Ἕ λύρα, ἡ λύρα, ἡ λύρα ἡ Λεσβία
 εἶμ' ἐγώ!...

Σᾶς καρτερῶ παιδιὰ χρυσόμαλλα -
 ἀγόρια φωτομέτωπα κι ἀπάρθυνα,
 πὸ ξέρουν νὰ δακρῦζουμε τὰ μάτια σας
 καὶ τὸ τραγούδι φρίσσει πὰ στὸ χεῖλος σας.
 Ψηλὰ τὰ μπράτσα καὶ οἱ πνοές.
 Πῶς σᾶς γνωρίζω πάλι μάτια Λέσβια!
 Ἕμπρός! Εἶμαι μιὰ λύρα ἀρχαία,
 μὲ τέλια νέα καὶ γερά.

Γύρτε ὅλοι πὰ στὸ χελωνεῖο μου
 ν' ἀκούστε μακρυνὸν ἀντίλαλο
 τὸ νόημα τῆς Τέχνης καὶ τῆς Δυνατῆς Ζωῆς.

Εἶμαι ἡ λύρα, ἡ λύρα, ἡ λύρα ἡ Λεσβία.